

— Ще се преградимъ! — отсѣче Петко и поржча кирпичъ.

Единъ ясенъ лѣтенъ день работата започна. Коста бѣше изкопалъ метъръ отъ основата, когато стариятъ излѣзе отъ кѣщи и посочи съ бастунчето:

— Ще копаешъ по срѣдата на кладенеца!

— Кладенецътъ е въ нашия дворъ! — забележи Коста.

— А ние кжде ще си поимъ добитъка, бре магаре?

Разгърденъ, разчорленъ, Петко изкочи отнѣкжде.

— Какъ не те е срамъ, старъ човѣкъ, да правишъ такива щуротии!... Нали за кладенеца вие взехте плуга, свинското корито и голѣмия казанъ?

— Каквото сме взели — взели сме! — отговори дръзко дѣдо Костадинъ. — Кладенецътъ е общъ, и дуvara ще мине по срѣдата!

— Ти си лудъ човѣкъ!

— Лудъ не лудъ, така ще стане!

— Не те слушамъ азъ тебѣ! — дръпна се сърдито Петко. — Коста, копай!

— Никой нѣма да копае! Имотътъ е мой, ако искамъ, и отъ кѣщата ще ви изгоня!

Като по даденъ знакъ, дветѣ егърви изкочиха навънъ.

— Иване бре, Иване! — изкрещѣ малката. — Излѣзъ бре, ония проклетници ще отрепятъ тетя!

Иванъ припна навънъ и спипа една кобилица. Но се повърна сконфузенъ. Никой не закачаше стария.

— Ето, ако искате отъ тукъ, копайте — со чеше той.

Тогава Петко грабна копача и започна да копае на старото мѣсто.

— Не давамъ! — изрева дѣдо Костадинъ и